

AJUDANT A VIURE

Tu, on et situaries?

Aquesta és un reflexió ben pràctica, fruit de rellegir un text de P. Lloidi, i que pot servir-nos per a encarar l'estiu buscant respostes.

A la catequesi que jo vaig rebre de petit es deia que «ser cristià és ser deixeble del Crist» i, en anar creixent, em van explicar i vaig entendre que aquests «deixebles» ho eren perquè s'havien trobat amb Jesucrist, s'havien adherit a la seva persona i miraven d'orientar la seva vida des d'aquesta perspectiva.

Perquè hi ha els admiradors i simpatitzants de Jesús: aquell home ric, anomenat Nicodem, va sol·licitar una entrevista nocturna amb Jesús... L'admirava i sentia simpatia envers ell. Hi tenia fe? Certament no. Però la va tenir després de la mort de Jesús, quan va donar una passa en públic

preocupant-se del seu enterrament i aconseguint un sepulcre nou.

L'admiració i la simpatia poden ser els primer esgraons de la fe. L'admiració encara no és fe, tot i que n'és un ingredient necessari.

També hi ha els partidaris de Jesús: ser partidari és bastant més que ser simpatitzant o un admirador. El partidari és aquell que fa seves les idees del partit o del grup, al menys en allò fonamental; després les hi dóna suport i passa a l'acció, treballa per elles...

Un cristià és aquell que, a més d'admirador, s'ha convertit en partidari de Jesús. Aquell que, en tot allò que fa referència al sentit de la vida i del món, és partidari de les idees fonamentals de Jesús. Això compromet bastant més que la simple admiració.

Però, sobretot, hi ha els seguidors de Jesús: aquells que es vinculen abans que res a la persona mateixa de Jesús, a la seva vida i al seu testimoniatge.

La fe cristiana no consisteix únicament en creure un missatge, sinó en creure en una persona. La Paraula és Algú. Primer dono crèdit a la persona, la reconec com al meu absolut i per això, establint-hi una relació interpersonal, m'adhereixo a les seves idees o missatge.

Aquesta relació personal és la que expressem amb els termes «seguiment» i «seguidor».

El partidari s'adhereix a un programa; el deixeble, als ensenyaments del seu mestre; el seguidor, a la persona mateixa del mestre. El seguidor cristià aprèn actituds, valors i comportaments de la pròpia vida del mestre i se'ls fa seus.

Un cristià és el seguidor afectuós de Jesús que es vincula a la seva persona i decideix seguir les seves petjades. Dit breument: la fe culmina en el seguiment. I ens fa passar de deixebles a apòstols (enviats a comunicar als altres aquesta experiència).

La qüestió seria: on et situaries tu en aquest moment de la teva vida i què fer per a arribar a ser un millor seguidor de Jesús cada dia?

BON ESTIU A TOTHOM.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Cloenda de curs a l'IREL

El dia 12 de juny es va celebrar a l'IREL-Institut Superior de Ciències Religioses de Lleida, com es fa cada any, la cloenda del curs 2011-2012. L'acte central fou l'Eucaristia, presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Joan Piris, el director de l'Institut, Dr. Ramon Prat, i altres preveres que també són professors de l'Institut.

Al final, uns breus parlaments d'informacions i vivències. El cap d'estudis, Dr. Josep Galceran, va informar de la continuïtat del nombre de persones matriculades en els diferents cursos, de la implantació del Pla Bolonya en la totalitat dels estudis, del cicle de conferències sobre «La modernitat i el Concili Vaticà II» en el curs vinent, dels alumnes que fan cursos de la DECA i de la celebració del simposi «Maria de Natzeret», en commemoració del 150è aniversari de l'Acadèmia Mariana, del 19 al 21 d'octubre. Va parlar a continuació la Llda. Francesca Agustí, coordinadora del grup «Amics de l'IREL», la qual va destacar els vincles que suposa pertànyer a aquest grup que permeten romandre en contacte amb totes les activitats que es fan a l'IREL.

A continuació, representants dels nou alumnes que acaben la Diplomatura en Ciències Religioses, una representant dels alumnes que finalitzen els cursos d'Agents de Pastoral i els tres representants que acaben els estudis de Llicenciatura en Ciències Religioses. Van fer uns breus parlaments en què d'una manera emotiva, però al mateix temps serena i reflexiva, van indicar com el seu pas per l'IREL els ha canviat la vida interior i, de retruc, també els paràmetres de referència de la seva vida diària, sentint-se no solament més savis sinó, per damunt de tot, més bones persones després del seu pas per l'IREL.

rò, per damunt de tot, d'implicar-se en una comunitat, treballant per ella i amb ella, allà on ens sentim més còmodes i fent allò que ens realitzi més a nivell personal, tot recordant que la vida comunitària és part essencial d'un cristià, fugint de la falsa seguretat de la vida a l'intempèrie que representa una religiositat tancada en si mateixa. A l'igual que la sal ha de sortir del saler per a realitzar la seva tasca, el cristià ha de sortir a l'encontre de la comunitat. Per últim, va animar a tots els presents a ser testimonis, exemple i apòstols de Crist, de fer present la nostra fe, de fer-la visible, de no amagar-la, de no reduir-la sols a l'àmbit privat i mostrar en la vida quotidiana els valors, virtuts, creences i actituds que ens caracteritzen com a cristians.

Tots van agrair al cos del professorat, als companys i companyes, així com al personal d'administració i servei, l'ajuda rebuda durant aquests anys i el seu tracte amable, la qual cosa els fa sentir en deute amb l'IREL, i van mostrar la seva disposició a col·laborar, no sols amb l'Institut Superior de Ciències Religioses, sinó amb el Bisbat en general i així poder retornar a la comunitat una part del que han rebut.

Com a conclusió d'aquest curs, podem dir que han estat prop de dos-cents alumnes els que han assistit en cursos regulars a l'IREL, que el cicle de conferències sobre «El Diàleg» ha estat tot un èxit, que el curs «Fe i Justícia», gràcies a l'assistència del grup Hospitalitat de Lourdes, ha estat molt profitós, que els diferents organismes i institucions han fet la seva tasca amb tota normalitat, que s'han presentat tres tesines de llicenciatura amb una qualitat màxima, que la relació amb altres organismes i institucions, Universitat de Lleida, Ajuntament, Diputació-IEI, Diòcesi de Solsona i altres institucions amb qui tenim convenis, ha estat totalment fluida.

Per últim, van manifestar com a molt positiu no sols la llibertat de pensament i expressió que hi ha a l'IREL, sinó també la riquesa de sensibilitats i matisos que demostren la pluralitat i la vivacitat de la nostra fe i de la nostra Església.

Finalment, assenyalar i incidir que l'IREL segueix acomplint la seva tasca de relació entre fe i cultura i, com assenyala el seu director, Ramon Prat, al final de la memòria del curs: «Podem concloure aquest informe del curs 2011-2012 amb un *agraïment* a la feina feta per molta gent al llarg d'aquests 21 anys, amb el *compromís* d'aprofundir i ampliar-la i, en definitiva, amb l'*esperança* de participar activament en la missió evangelitzadora de la diòcesi de Lleida, dins del procés iniciat, a partir de la Carta Pastoral del bisbe Joan de l'any 2009, que va portar el títol suggerent *Entre tots i per al bé de tothom.*»

L'acte va concloure amb les paraules del Sr. Bisbe. En el seu discurs de cloenda va felicitar a tots els assistents (especialment als futurs diplomats, llicenciats i agents de pastoral) per les seves ganes de conèixer i aprofundir en la fe cristiana, així com a l'IREL per la seva tasca formativa.

En segon lloc, va insistir en la necessitat de continuar formant-se pe-

DIUMENGE XIV DE DURANT L'ANY

► Lectura de la profecia d'Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquells dies, l'Esperit entrà dintre meu, em va fer aixecar dret i vaig sentir que em parlava. Em digué: «Fill d'home, t'envio al poble d'Israel, a un poble de rebels que s'han alçat contra mi. Tant ells com els seus pares, fins avui mateix, no han deixat mai de ser-me infidels. T'envio a aquests fills de cara endurida i de cor empedreït. Tant si t'escolten com si no t'escolten, tu digue'ls: Això diu el Senyor Déu, perquè, ni que siguin un poble que sempre es revolta, han de saber que hi ha un profeta enmig d'ells.»

► Salm responsorial (122)

R. *Tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres.*

A vós, que teniu el tron dalt del cel, / aixeco els meus ulls. / Com l'esclau té els ulls posats / en les mans del seu amo. R.

Com l'esclava té els seus ulls / en les mans de la mestressa, / tenim els ulls posats en el Senyor, / fins que s'apiadi de nosaltres. R.

Compadiu-nos, Senyor, compadiu-nos, / estem saturats de menyspreu. / La nostra ànima n'està ben saturada, / dels escarnis dels altius, / del menyspreu dels insolents. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 12,7-10)

Germans, les revelacions que he rebut eren tan extraordinàries que Déu, perquè no m'enorgulleixi, ha permès que em clavessin com una espina en la carn: és un enviat de Satanàs que em bufeteja perquè no m'enorgulleixi. Jo he demanat tres vegades al Senyor que me'n deslliuri, però ell m'ha respost: En tens prou amb la meua gràcia; el meu poder ressalta més, com més febles són les teves forces. Per això estic content de gloriar-me de les meves febleses; gràcies a elles, tinc dintre meu la força del Crist. M'agrada ser feble i veure'm ultratjat, pobre, perseguit i acorralat per causa de Crist. Quan sóc feble, és quan sóc realment fort.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 6,1-6)

En aquell temps, Jesús anà a Natzaret, el seu poble, acompanyat dels seus deixebles. El dissabte, començà a ensenyar en la sinagoga. Tot-hom, en sentir-lo, se n'estranyava i deia: «D'on li ve tot això? Què és aquest do de saviesa i aquests miracles que es realitzen per les seves mans? No és el fuster, el fill de Maria, parent de Jaume, de Josep, de Judes i de Simó? I les seves parentes, no viuen aquí entre nosaltres?» I se n'escandalitzaven. Jesús els digué: «Els profetes només són mal rebuts en el seu poble, en la seva parentela i entre els de casa seva». I no hi pogué fer cap miracle; només va imposar les mans a uns quants malalts, que es van posar bé. I el sorprenia que no volguessin creure. Després recorria les viles i els pobles i ensenyava.

► Lectura de la profecia de Ezequiel (Ez 2,2-5)

En aquellos días, el espíritu entró en mí, me puso en pie, y oí que me decía:

«Hijo de Adán, yo te envío a los israelitas, a un pueblo rebelde que se ha rebelado contra mí. Sus padres y ellos me han ofendido hasta el presente día. También los hijos son testarudos y obstinados; a ellos te envío para que les digas: “Esto dice el Señor.” Ellos, te hagan caso o no te hagan caso, pues son un pueblo rebelde, sabrán que hubo un profeta en medio de ellos.»

► Salmo responsorial (122)

R. *Nuestros ojos están en el Señor, esperando su misericordia.*

A ti levanto mis ojos, / a ti que habitas en el cielo. / Como están los ojos de los esclavos / fijos en la manos de sus señores. R.

Como están los ojos de la esclava / fijos en las manos de su señora, / así están nuestros ojos / en el Señor, Dios nuestro, / esperando su misericordia. R.

Misericordia, Señor, misericordia, / que estamos saciados de desprecios; / nuestra alma está saciada / del sarcasmo de los satisfechos, / del desprecio de los orgullosos. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 12,7-10)

Hermanos:

Para que no tenga soberbia, me han metido una espina en la carne: un ángel de Satanás que me apalea, para que no sea soberbio. Tres veces he pedido al Señor verme libre de él; y me ha respondido: «Te basta mi gracia; la fuerza se realiza en la debilidad.» Por eso, muy a gusto presumo de mis debilidades, porque así residirá en mí la fuerza de Cristo. Por eso, vivo contento en medio de mis debilidades, de los insultos, las privaciones, las persecuciones y las dificultades sufridas por Cristo. Porque, cuando soy débil, entonces soy fuerte.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 6,1-6)

En aquel tiempo, fue Jesús a su pueblo en compañía de sus discípulos. Cuando llegó el sábado, empezó a enseñar en la sinagoga; la multitud que lo oía se preguntaba asombrada: «¿De dónde saca todo eso? ¿Qué sabiduría es esa que le han enseñado? ¿Y esos milagros de sus manos? ¿No es este el carpintero, el hijo de María, hermano de Santiago y José y Judas y Simón? ¿Y sus hermanas no viven con nosotros aquí?» Y esto les resultaba escandaloso. Jesús les decía: «No desprecian a un profeta más que en su tierra, entre sus parientes y en su casa.» No pudo hacer allí ningún milagro, sólo curó algunos enfermos imponiéndoles las manos. Y se extrañó de su falta de fe. Y recorría los pueblos del contorno enseñando.

Jesucrist, el servent sofrent de Déu, pintura de Hieronymus Bosch (National Gallery, Londres)

COMENTARI

Visita de Jesús a Natzaret i incredulitat dels seus

L'evangeli d'avui és un episodi fins a un cert punt natural, que el lector pot esperar perquè sap que Jesús ve de Natzaret, de Galilea (Mc 1,9). Tanmateix, la visita lògica de Jesús al seu poble és un episodi sorprenent i colpidor. Els seus conciudadans estan desconcertats i no se saben avenir que un veí sense relleu —un treballador manual— tingui una doctrina tan excepcional i hagin sentit a dir que faci uns gestos tan extraordinaris. Val la pena que prenguem nota de la formulació de Marc. El desconcert ve d'una «saviesa rebuda (do de saviesa)» i d'uns gestos que «es realitzen per les seves mans». La saviesa li ha estat

donada i els gestos són tan plens de poder que només es realitzen per les seves mans. Ni la saviesa ni els gestos són de Jesús. Ambdues notes semblen apuntar a l'acció de Déu.

Per tant, la reacció dels conciudadans va més enllà de la sorpresa i el desconcert. És un escàndol que es neguen a acceptar. L'excusa de la dita popular que Jesús esmenta no alleuja la constatació que ni els del poble, ni els seus parents, ni la seva família més propera no arriben a creure. Això sembla fer-se ressò de les notícies de Marc 3,21 i 3,31-35 (cf. Jn 7,3). L'interès central de l'episodi és la manca de fe.

Tanmateix, la fe que s'esmenta no és encara la fe de la Pasqua. La fe aquí és estar disposat a acollir l'acció de Déu per les mans i la boca de Jesús. Els habitants de Natzaret i els seus parents i parentes no creuen que la saviesa i les accions poderoses de Déu els puguin arribar mitjançant la predicació i l'actuació de Jesús. Aquesta és la raó per la qual Jesús no pot fer cap acció veritablement salvífica en el seu poble. Les guaricions amb la imposició de mans no arriben a ser actes plens del poder de Déu que Jesús ha realitzat arreu (en l'escena anterior ha ressuscitat la filla de Jaire).

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Os 2,14.15b-16.19-20 / SI 144 / Mt 9,18-26
- **dimarts**: Os 8,4-7.11-13 / SI 113 / Mt 9,32-38 □ **dimercres**: Pr 2,1-9 / SI 33 / Mt 19,27-29 ■ **dijous**: Os 11,1b.3-4.8c-9 / SI 79 / Mt 10,7-15 ■ **divendres**: Os 14,2-10 / SI 50 / Mt 10,16-23
- **dissabte**: Is 6,1-8 / SI 92 / Mt 10,24-33 ■ **diumenge** vinent, XV de durant l'any (lit. hores: 3a setm.): Am 7,12-15 / SI 84 / Ef 1,3-14 (o bé: 1,3-10) / Mc 6,7-13.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

28. El Senyor ve sempre al món

En una de les homilies d'Advent de sant Bernat de Claravall s'hi llegeix: «Coneixem una triple vinguda del Senyor. En la primera vinguda ell vingué en la carn i en la feblesa; en la darrera vindrà en la glòria i en la majestat. La tercera és enmig de les altres (*adventus medius*); en aquesta intermèdia ve en l'esperit i en el poder.» Per a aquesta tesi seva, Bernat es refereix a Joan 14,23: «Si algú m'estima, guardarà la meva paraula, i el meu Pare l'estimarà, i nosaltres vindrem a ell i hi farem estada.»

Es parla explícitament d'una vinguda del Pare i del Fill: és l'escatologia del present, desenvolupada per Joan. Aquesta mostra que el temps intermedi no és buit: en aquest, precisament, hi ha l'*adventus medius*, la vinguda intermèdia de què parla Bernat. Aquesta presència anticipadora forma part, indubtablement, de l'escatologia cristiana, de l'existència cristiana.

Les formes d'aquesta *vinguda intermèdia* són múltiples: el Senyor ve mitjançant la seva paraula; ve en

els sagraments, especialment en la santíssima Eucaristia; entra en la meua vida mitjançant paraules i esdeveniments.

Ara bé, existeixen també formes pròpies de l'època d'aquesta vinguda. L'actuació de les dues grans figures —Francesc d'Assís i Domènec de Guzman— entre els segles XII i XIII va ser una manera com Crist va entrar novament en la història, fent valer de manera nova la seva paraula i el seu amor, una manera en què ell va renovar l'Església i mogué la història cap a ell.

Una cosa anàloga podem dir de les figures dels sants del segle XVI: Teresa d'Àvila, Joan de la Creu, Ignasi de Loiola, Francesc Xavier porten amb ells noves irrupcions del Senyor en la història confusa del seu segle, que anava a la deriva allunyant-se d'ell. El seu misteri, la seva figura apareix novament —i sobretot la seva força, que transforma els homes i plasma la història—, es fa present d'una manera nova.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EN PAREJA

¿Pedimos ayuda?

No voy a decir que las parejas en conflicto tengan que apañárselas por sí mismas y sacarse ellas solitas las castañas del fuego. A veces no pueden, por más que lo intenten.

Y en la mayoría de los casos es aconsejable una visión objetiva, independiente, que esté fuera de la subjetividad que embarga a los miembros de la pareja.

Considero que los profesionales de la salud mental no estamos sólo para atender la patología psíquica grave, como son los enfermos psicóticos, sino también para ocuparnos de situaciones que pueden parecer a primera vista más pedestres o incluso frívolas y que simplemente atañen a la cotidiana relación humana, pero cuya distorsión, si no es abordada a tiempo, es capaz de generar una severa patología mental en las personas involucradas. Y la separación de la pareja bien puede ser el paradigma.

La pareja ya se ha decidido a iniciar una terapia. De común acuerdo han resuelto que ellos solos no pueden salir del atolladero en que se encuentran. Temen por su propia integridad psíquica y también física. Aunque tampoco es necesario que se trate de parejas en situación de confrontación, ya que, de hecho, las parejas que de mutuo acuerdo deciden separarse también acuden a terapia para que algún profesional (psicólogo, psiquiatra, mediador) les oriente en los pasos más convenientes a seguir.

En estas circunstancias de transición o recriminaciones mutuas, las parejas suelen mostrarse reticentes a aceptar una *terapia*, porque les suena a enfermedad o algo patológico. La pareja ya ha sufrido bastante, en algunos casos está muy quemada. También puede ser que hayan pasado por diversos profesionales sin el resultado apetecido. Es lógico, pues, que vengan desconfiados, a la defensiva, con las uñas a punto.

Dr. Paulino Castells

(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

La fuente de la rosa

El matemático, latinista, poeta y estudioso de Verdaguer, Mn. Joan Colom, escribió el verso sobre una fuente en la que hay un rosal:

—«Peregrino de la Cruz alta / (en la cima de la montaña), / que llevas encendidas tus mejillas. / Detente aquí y descansa. / Y aprende la lección humana y divina: / ¡No hay rosa sin espina, / ni hay espina sin rosa!»

Un pensamiento del jesuita P. Gar-Mar dice:

—«Cayeron las flores. Quedaron las espinas. ¡Siempre es el placer más fugaz que el dolor!» Y añadía: «Pero no es el sufrir, sino la *manera* de sufrir, lo que eleva, dignifica, salva a la persona humana.»

Si tu pie descalzo pisa una espina... te dolerá y el pie sangrará.

Si la coges y la aprietas fuertemente en tu mano... te pinchará, te dañará, te molestará...

Pero, ¿y si la besas?

Entonces la espina ya no pincha, ni hace sangre, ni produce dolor.

El P. Charles escribió para quien llora y sufre, está enfermo o lleva una cruz:

—«Desde la venida de Cristo, hemos quedado libres *no del mal de sufrir* sino del *mal de sufrir inútilmente*.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

8. ✝ Diumenge XIV de durant l'any.

Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Edgar, rei d'Anglaterra (†975); sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. **Dilluns.** Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; sant Teodoríc Balat, mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana.

10. **Dimarts.** Sant Cristòfor o Cristòfol, mr., patró dels automobilistes; santa Verònica Giuliani, vg. caputxina; santa Amèlia, viuda; sant Ascani, mr.; beats Carmel Boltà, prev., i Francesc Pinazo, franciscans i mrs. a Damasc.

11. **Dimecres.** Sant Benet (†547), abat, patriarca dels monjos d'Occident, copatró d'Europa (1964) i patró dels arxi-

vers, bibliotecaris i documentalistes; sant Pius I, papa (140-155) i mr.; santa Olga, reina.

12. **Dijous.** Sant Joan Gualbert, abat; sant Abundi, prev. i mr. a Còrdova (854); sant Ignasi Delgado, bisbe i mr.; sant Josep Fernández, prev. i mr.; santa Marciana, vg. i mr.

13. **Divendres.** Sant Enric (†1024), emperador germànic; sant Eusebi de Cartago, bisbe; santa Teresa de Jesús dels Andes, vg. carmelitana xilena; santa Sara, vg.

14. **Dissabte.** St. Camil de Lel·lis (1550-1614), prev., fund. Servents dels Malalts a Roma (MI, 1582), patró dels malalts i els infermers; sant Francesc Solano, prev. franciscà, de Montilla, missioner al Perú; santa Adela, viuda; beat Gaspar Bono, prev. mínim, de València.

ENTREVISTA

▶ **SALVADOR ARAGONÈS**

Descobrint
L'Osservatore

El periodista Salvador Aragonès, que va ser durant nou anys corresponal de l'agència Europa Press a Roma —fins l'any 1978—, va conèixer de prop el Vaticà i, també, el seu diari oficial, *L'Osservatore Romano*. Ara, tot coincidint amb el 150è aniversari del rotatiu, acaba de publicar el llibre *Los papas, Italia, el comunismo y el diario del Vaticano* (Ed. Cultiva Libros), que és un estudi sobre el comportament d'aquest diari amb relació als papes i, de manera particular, amb Itàlia i el comunisme, en l'anomenada *ostpolitik* del Vaticà. El llibre, «que no pretén ser una història del diari», mostra «com es mou aquest món: els seus aspectes religiosos, jurídics, polítics i periodístics».

Què li va sorprendre més de tot el que anava descobrint?

Em van caure els tòpics. Em vaig trobar amb eclesiàstics molt intel·ligents, amb una vastíssima cultura i alhora molt sants. També en vaig conèixer alguns que deien coses poc rigoroses del Concili. Penso que les moltes lectures del Concili em van servir per conèixer bé els continguts, sense fer cas del primer que et parla o del que està de moda.

Quines particularitats destacaria de L'Osservatore?

Va ser un estudi científic. Em va ajudar el director de la Sala de Premsa, Federico Alessandrini, exsotsdirector del diari i persona de confiança de Giovanni Battista Montini (Pau VI). Em va ensenyar les *claus* de lectura. Després, tot va ser més senzill. Joan Pau II va dir: «S'ha acabat parlar de l'Església del silenci (la dels països comunistes), perquè aquesta Església parla amb la meua veu.» I va definir *L'Osservatore Romano* com «la veu del Papa». En realitat, si hom vol saber què ha dit realment el Papa, que entri en el web en què surt cada dia publicat: www.news.va.

El periodista vaticanista, si no és creient acaba essent-ho?

Els periodistes vaticanistes són de tots els colors ideològics. Per exemple, hi havia una agència que volia que els seus corresponals no fossin catòlics perquè així serien imparcials. Recordo també que un corresponal del diari Asahi Shimbun, de Tòquio, que era sintoista i amic meu, havia d'escriure cinc línies sobre la reforma del sagrament de la Penitència; em va demanar ajut i li va agradar molt com va quedar. No es va convertir, però va mirar la religió catòlica amb uns altres ulls. Les conversions —en la meua experiència— vénen mitjançant l'amistat personal i respectuosa amb el periodista; ja que al final la fe la posa Déu, no jo, que no sóc més que un instrument, i fins i tot no gaire bo.

Òscar Bardají i Martín

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Recentment Benet XVI, en la trobada Mundial de les famílies ens oferia unes paraules precioses sobre el patiment i la malaltia: «...no tenim necessitat d'un discurs irreal sobre un Déu llunyà ni una germandat sense compromís. Busquem al Déu proper. Busquem una fraternitat que, enmig dels patiments, sosté a l'altre i l'ajuda a tirar endavant. Busquem al Déu que ha entrat en els nostres patiments i que segueix fent-ho; al Déu que pateix amb nosaltres i per nosaltres i així ha fet a homes i dones capaços de compartir el patiment dels altres i transformar-lo en amor».

Parlàvem de comunitats cristianes i de persones que davant el patiment no donin explicacions ni teories, sinó que sàpiguen escoltar, acollir, acompanyar, curar ferides... per això ens cal treballar actituds i compromís. Com fer-ho? «El bon samarità» (Lc 10, 30-37) és la icona de pastoral de la salut.

El bon samarità no passa de llarg, sinó que camina per la vida conscient dels que estan patint i tenim propers, se'n compadeix i s'apropa, sense por al desconegut, sense plantejar-se riscos, té cura de l'altre sense donar raons, ni motius ni teories, l'acompanya en tot el que pot i al final n'assumeix un compromís. Es converteix en imatge viva del Déu que pateix per nosaltres i amb nosaltres, i es mostra amb cadascun dels gestos d'amor amb que cada samarità cuida al ferit.

Montse Esquerda

Colònies familiars

Ja us podem oferir les colònies familiars d'enguany. Seran de l'11 al 15 d'agost, a la Colònia Montsant de Vilaller. Us podeu inscriure a la Fundació Verge Blanca (Acadèmia, 17). Per consultar quelcom referit a les colònies, adreueu-vos a la Fundació Verge Blanca, en les hores d'oficina que s'indiquen al pòster, o a la Delegació de Família i Vida (tel. 973 267 000).

A més a més d'animar-vos a participar, us demanem que ens ajudeu a difondre-ho entre aquelles famílies que penseu que podrien beneficiar-se.

Rebeu la nostra estima.

Delegació diocesana de Família i Vida
i Fundació Verge Blanca

Setmana de Missionologia a Burgos

Cada any, i des de ja en fa 65, se celebra una setmana d'estudi sobre la Missió a la ciutat de Burgos. Ho organitzen la Comissió Episcopal de Missions, les Obres Missionals Pontificies i l'Arquebisbat de Burgos, en col·laboració amb diverses institucions missioneres. Aquest any el tema principal serà «ser missioner en la nova evangelització» i tindrà lloc entre els dies 9 i 12 de juliol. Conferències, taules rodones, testimonis missioners i visites culturals omplen aquests dies en un bon ambient de germanor. Aquestes jornades formatives estan obertes a tothom. Per a més informació i inscripcions, podeu posar-vos en contacte amb la Delegació diocesana de Missions: tel. 973 590 715, delegaciomissions@gmail.com.

Trobada de catequistes i responsables de catequesi de Primera Comunió

El segon dissabte del juny, a la casa parroquial de Juneda, ha tingut lloc la **2a Trobada de catequistes de la Unitat d'Acció Pastoral (UAP)**, de les parròquies de les Borges Blanques, Juneda, Puiggròs, la Floresta, l'Albagès, Casteldans, Artesa de Lleida, Bell Lloc d'Urgell i els Alamús.

Els assistents de la trobada han estat la delegada diocesana de catequesi, Sra. Trini Català, els catequistes dels diferents pobles de la UAP, els mossens i una representació del col·legi Mare de Déu de Montserrat de les Borges Blanques, encapçalada per Fra Jordi.

Aquesta trobada ens ha permès compartir les diferents experiències, tant positives com negatives, viscudes al llarg del curs, per tal que ens ajudin a millorar la realització dels serveis que fem a la comunitat. Tots tenim present que formen part d'una Unitat d'Acció Pastoral i, des d'aquesta mentalitat, hem de procurar viure-ho.

En un dels punts tractats hem coincidit en la necessitat de transmetre la fe d'una forma més viva, com el cirí encès dona llum enmig de la foscor, i així transmetre l'alegria, la felicitat i la pau que és seguir el camí de Jesús.

Per part del grup de les Borges, s'ha comentat l'encert que hem tingut aquest curs en poder impartir la catequesi els dissabtes a la tarda. Això ha fet possible la participació dels infants en la celebració de la missa posterior a la catequesi, juntament amb molts pares dels catequitzats. Tant de bo que això es pugui continuar fent el proper curs amb l'ajuda del Senyor.

Sobre el calendari d'activitats que s'ha ofert per al curs vinent, seria bo una major participació per part nostra, perquè aquestes experiències ens ajuden en la nostra formació, com també a la relació i comunicació amb els altres membres.

Hem acabat la reunió amb una oració, el Parenostre, tot demanant al Senyor que ens ajudi, amb la intercessió de l'Esperit Sant, a servir en la missió a la qual ens ha cridat.

Josep Jiménez

Tarda de gospel a la parròquia de la Sagrada Família de Cap-Pont de Lleida

Unes 500 persones de totes les edats han gaudit escoltant, cantant i dansant al ritme d'animades melodies. Ha estat tota una experiència gospel de música religiosa d'arrels afroamericanes!

El concert ha estat amb motiu de sant Marcel·lí i de fe de curs de la coral Maristes-Montserrat. Ha col·laborat també el cor gospel GM 6,25 de Barcelona. Els directors de les corals Gerard Guiu i Sònia Moreno han sabut motivar cantaires i públic.

AGENDA

Adoració eucarística diürna a l'església de Sant Pere de Lleida, de 10 a 12 h (horari d'estiu: juliol-agost)

- **Diumenge 8 de juliol:**
—Exercicis espirituals del 8 al 14 de juliol. Dirigits per **Mn. Ramon Prat** al **Casal Claver de Raimat**.
Contacte: Ignasi Salat sj, tel. 649 032 313.
- **Dilluns 9 de juliol:**
—**LXV Romeria a Montserrat**, del 9 al 16 de juliol (Confraria Mare de Déu de Montserrat).
- **Dimarts 10 de juliol:**
—**Formació d'animadors de Pastoral Familiar (dies 2, 3, 5, 10, 12 i 13 de juliol)**. De 20 a 22 h, a Av. Blondel 11, 2n, Lleida.

AYUDANDO A VIVIR

Tú, ¿dónde te situarías?

Esta es una reflexión muy práctica, fruto de releer un texto de P. Lloidi, y que puede servirnos para encarar el verano buscando respuestas.

En la catequesis que yo recibí de pequeño se decía que «ser cristiano es ser discípulo de Cristo» y, al ir creciendo, me explicaron y entendí que estos «discípulos» lo eran porque se habían encontrado con Jesús, se habían adherido a su persona y trataban de orientar su vida desde esta perspectiva.

Porque están los admiradores y simpatizantes de Jesús: aquel hombre rico, llamado Nicodemo, solicitó una entrevista nocturna con Jesús... Le admiraba y sentía simpatía por él. ¿Tenía fe? Ciertamente no. Pero la tuvo después de la muerte de Jesús, cuando dio un paso en público preocupándose de su entierro y consiguiendo un sepulcro nuevo.

La admiración y la simpatía pueden ser los primeros escalones de la fe. La admiración no es fe, aunque es un ingrediente necesario.

También están los partidarios de Jesús: ser partidario es bastante más que ser simpatizante o un admirador. El partidario es aquel que hace suyas las ideas del partido o del grupo, al menos en lo fundamental, luego se las hace suyas y pasa a la acción, trabaja para ellas...

Un cristiano es aquel que, además de admirador, se ha convertido en partidario de Jesús. Aquel que, en todo aquello que hace referencia al sentido de la vida y del mundo, es partidario de las ideas fundamentales de Jesús. Esto compromete bastante más que la simple admiración. Pero, sobre todo, están los seguidores de Jesús: aquellos que se vinculan ante todo a la persona misma de Jesús, a su vida y a su testimonio. La fe cristiana no consiste únicamente en creer un mensaje, sino en creer en una persona. La Palabra es Alguien. Primero doy crédito a la persona, la reconozco como mi absoluto y por ello, estableciendo una relación interpersonal, me adhiero a sus ideas o mensaje.

Esta relación personal es la que expresamos con los términos «seguimiento» y «seguidor».

El partidario se adhiere a un programa, el discípulo, a las enseñanzas de su maestro, el seguidor, a la persona misma del maestro. El seguidor cristiano aprende actitudes, valores y comportamientos de la propia vida del maestro y los hace suyos.

Un cristiano es el seguidor afectuoso de Jesús que se vincula a su persona y decide seguir sus huellas. Dicho brevemente: la fe culmina en el seguimiento. Y nos hace pasar de discípulos a apóstoles (enviados a comunicar a los demás esta experiencia).

La cuestión sería: ¿dónde te situarías tú en este momento de tu vida y qué hacer para llegar a ser un mejor seguidor de Jesús cada día?

BUEN VERANO A TODOS.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737